

Sygn. akt VIII U 1019/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2017 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący – Sędzia S.O. Zofia Kubalska

Protokolant – sekretarz sądowy Ewelina Parol

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2017 roku w Lublinie

sprawy M. C. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. C. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 15 marca 2017 roku znak (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję i ustala M. C. (1) prawo do emerytury od dnia 6 marca 2017 roku;

II. Zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz M. C. (1) kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII U 1019/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 marca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2016, poz. 887 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. 1983, Nr 8, poz. 43 ze zm.) odmówił M. C. (1) prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach wskazując, iż ubezpieczony nie udokumentował 15-letniego okresu zatrudnienia w takich warunkach. Organ rentowy nie uwzględnił okresu pracy od 28 listopada 1974 roku do 26 października 1975 roku oraz od 24 kwietnia 1976 roku do 31 grudnia 1991 roku dokumentowanego świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 5 listopada 1997 roku, ponieważ wymienione stanowiska były rozbieżne ze stanowiskami wymienionymi w przepisach resortowych, nadto świadectwo pracy zostało wystawione przez Fabrykę (...)(...) w L., która nie była następcą prawnym Zakładów (...) w L. (decyzja k. 11 a.e.).

W dniu 13 kwietnia 2017 roku pełnomocnik wnioskodawcy odwołał się od powyższej decyzji, domagając się ustalenia M. C. (1) prawa do emerytury z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych w okresie od 28 listopada 1974 roku do 26 października 1975 roku oraz od 24 kwietnia 1976 roku do 31 grudnia 1991 roku w Zakładach (...) w L.. Zawnioskował przy tym o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków na powyższą okoliczność. Ponadto pełnomocnik wnioskodawcy wnosił o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych (odwołanie k. 2-6 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie uzasadniając, jak w treści zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 8-9 a.s.).

W toku procesu pełnomocnicy stron podtrzymali zaprezentowane stanowiska.

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. C. (1) urodzony (...), w dniu 6 marca 2017 roku złożył wniosek o emeryturę (k. 1-3 a.e.). Dołączył do niego m.in. kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych (k. 4 a.e.), a także świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych wystawione w dniu 5 listopada 1991 roku przez Fabrykę (...) (...)w L. którego wynikało, iż wymieniony był zatrudniony w Zakładach (...) L. w L. od dnia 26 listopada 1974 roku do 31 grudnia 1991 roku i w okresie od 28 listopada 1974 roku do 26 października 1975 roku oraz od 24 kwietnia 1976 roku do 31 grudnia 1991 roku stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace na stanowisku elektryka oraz elektromontera zakładowego wymienione w dziale II, poz. 1 pkt 2 załącznika numer do zarządzenia numer 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 roku w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MHiPM numer 1-3) (świadectwo k. 8 a.e.).

W oparciu o przedłożone dokumenty, po dokonaniu analizy okresów podlegania ubezpieczeniu, organ rentowy uwzględnił wnioskodawcy do prawa do emerytury łącznie: 27 lat, 3 miesiące i 2 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych (karta przebiegu zatrudnienia k. 24 a.e.). Z uwagi na nieudowodnienie przez wnioskodawcę okresu 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, w dniu 15 marca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wydał zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję.

Poza sporem pozostaje, że M. C. (2) od dnia 26 listopada 1974 roku do dnia 31 grudnia 1991 roku był zatrudniony w Zakładach (...) z siedzibą w L. (uprzednio: Zakładach Radiowych im. (...) Oddział w L.).

Wymienione zakłady zajmowały się produkcją magnetofonów. W ramach ich struktury wydzielono organizacyjnie 6 wydziałów, w tym: mechaniczny, obudów, wtryskarek, produkcyjny. Na hali o powierzchni 2 000 metrów, wykonywano prace przy użyciu wtryskarek, pras do metalu. Część pracowników używała także drobnych pras ręcznych, które służyły do montażu podzespołów.

Wnioskodawca został zatrudniony w tym przedsiębiorstwie w dniu 26 listopada 1974 roku na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy jako elektryk (akta osobowe k 18 a.s., w tym: angaż z dnia 27 listopada 1974 roku). Obowiązki wynikające z zatrudnienia pełnił w dziale głównego energetyka. Praca była zorganizowana w brygadach, w skład której wchodziłi elektrycy i elektromonterzy. Na jednej zmianie, pracowało około 10 pracowników zajmujących się utrzymaniem ruchu, na utrzymaniu ruchu wtryskarek i pras 2-3 osoby.

Odwołujący świadczył pracę w brygadzie, której zadaniem było utrzymanie ciągłości ruchu maszyn i urządzeń pod względem elektrycznym. Obowiązki wynikające z zatrudnienia wykonywał na wydziale, gdzie pracownicy zajmowali się obsługą wtryskarek, pras, tokarek, frezarek, montażem magnetofonów.

Odwołujący pracował w bezpośrednim kontakcie z urządzeniami średniego napięcia elektrycznego. Jego praca polegała na utrzymaniu ruchu elektrycznego, co wiązało się z wymianą, konserwacją i usuwaniem awarii układów elektrycznych we wtryskarkach, które produkowały obudowy do magnetofonów, prasach pneumatycznych, frezarkach i tokarkach. Czynności te wykonywał przy zachowaniu pracy pozostałych urządzeń na halach, gdzie odbywała się produkcja.

Do obowiązków wymienionego należało także wykonywanie prac konserwacyjnych na rozdzielni zakładowej o napięciu 15 000 W, gdzie wykonywał przełączenia. Do pracy z urządzeniami elektroenergetycznymi posiadał specjalnie uprawnienia (...), które musiały być odnawiane co 5 lat.

W okresie od 27 października 1975 roku do 13 kwietnia 1976 roku wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową. Z dniem 24 kwietnia 1976 roku został ponownie zatrudniony w macierzystym zakładzie pracy na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku elektromontera zakładowego (akta osobowe k 18 a.s., w tym: umowa o pracę z dnia 14 kwietnia 1976 roku).

W toku zatrudnienia wnioskodawca otrzymał angaż na stanowisko brygadzysty. Wnioskodawca był tzw. brygadzystą pracującym. Funkcja brygadzysty nie zmieniła jego warunków pracy czy charakteru wykonywanych czynności. Pracował w tym samym charakterze elektromontera zakładowego z tym tylko, iż jako brygadzysta był odpowiedzialny za jakość świadczonej pracy i bezpieczeństwo podwładnych. Na jednej zmianie nadzorował czynności wykonywane przez 2 elektryków. Praca wykonywana przez ubezpieczonego odbywała się w takich samych warunkach, jak praca nadzorowanych przez niego pracowników-elektryków i elektromonterów. Niezależnie od sprawowania nadzoru wnioskodawca wykonywał takie same prace jak podlegli mu pracownikami. Na zajmowanym stanowisku nie wykonywał czynności biurowo-administracyjnych.

Warunki pracy były uciążliwe i szkodliwe, z uwagi na hałas, zapylenie, opary z tworzyw sztucznych, z których były wykonywane obudowy i podzespoły do magnetofonów. Z tytułu pracy w warunkach szczególnych otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szkodliwych, a także mleko.

Praca była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy, w systemie 3-zmianowym. Zdarzała się również konieczność pracy w nadgodzinach, z uwagi na pojawiające się awarie. W trakcie zatrudnienia M. C. (1) nie był delegowany do wykonywania innych czynności. W trakcie zatrudnienia nie przebywał na urlopie bezpłatnym. Stosunek pracy został rozwiązany w dniu 31 grudnia 1991 roku (zeznania wnioskodawcy k. 14v-15 a.s., k. 24v a.s., zeznania świadka P. K. k. 23v-24 a.s., zeznania świadka A. W. k. 24-24v a.s.).

Sąd uznał za wiarygodne dowody z wymienionych dokumentów znajdujących się w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i aktach sprawy, gdyż nie budziły one wątpliwości i (poza świadectwem pracy w szczególnych warunkach) nie były kwestionowane przez strony. Tym samym brak było podstaw do odmówienia im waloru wiarygodności. Sąd obdarzył również wiarą świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych uznając, iż potwierdzało ono wykonywanie przez odwołującego pracy w takich warunkach. W ocenie Sądu, na wiarę zasługiwały również zeznania przesłuchanych w sprawie świadków. P. K. i A. W. są osobami obcymi dla wnioskodawcy, niezainteresowanymi wynikiem rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Ich zeznania są logiczne, wzajemnie spójne i korelujące z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, w tym zeznaniami wnioskodawcy. Świadek P. K. pracował w Zakładach (...) w L. od 1 marca 1975 roku do 1986 roku jako mistrz warsztatu elektrycznego. Świadek A. W. pracował w tych zakładach od 1972 roku do 1991 roku na utrzymaniu ruchu jako elektryk na dziale wtryskarek.

Świadkowie ci z uwagi na charakter wykonywanej pracy mieli możliwość poczynienia bezpośrednich i trafnych spostrzeżeń co do charakteru zatrudnienia skarżącego, ich stałego i powtarzalnego charakteru. Zgodnie zeznali, iż zajmowane przez niego stanowiska elektryka, a następnie elektromontera zakładowego, elektromontera-brygadzysty, nie wpływały na charakter i rodzaj wykonywanej przez niego pracy, którą przez cały okres zatrudnienia świadczył w tym samym miejscu- przy utrzymaniu ruchu wtryskarek i pras. Wywodzili, że czynności wykonywane przez wnioskodawcę miały stały i powtarzalny charakter. Mimo, że fakty będące przedmiotem zeznań świadków miały miejsce przed wieloma laty, co znajduje odbicie w ich zeznaniach, to wskazać należy, iż co do zasadniczych okoliczności są one zbieżne i wzajemnie się uzupełniają.

Świadkowie ci, z uwagi na charakter wykonywanej pracy mieli możliwość poczynienia bezpośrednich i trafnych spostrzeżeń co do charakteru zatrudnienia skarżącego, ich stałego i powtarzalnego charakteru. Zgodnie wskazywali, że wnioskodawca zajmował się utrzymaniem ruchu elektrycznego na hali wtryskarek i pras, co wiązało się z konserwacją urządzeń elektrycznych będących w ruchu, przy zachowaniu pracy pozostałych maszyn. Wskazywali, że prace te świadczone były w ramach tej samej dniówki roboczej i łącznie wypełniały cały obowiązujący wnioskodawcę wymiar czasu pracy.

Zeznania te korelowały w tym zakresie z zeznaniami wnioskodawcy. Wnioskodawca przedstawił istotne dla sprawy okoliczności, jak zakres czynności na elektryka, elektromontera zakładowego, elektromontera-brygadzysty wskazując, że czynności wynikające z zatrudnienia wykonywał codziennie minimum 8 godzin dziennie, otrzymywał do wynagrodzenia dodatek za prace w szkodliwych warunkach. Dane zawarte w aktach osobowych, w powiązaniu z relacją wnioskodawcy pozwalają na uznanie, iż wykonywał on na co dzień te prace. Opisane przez niego czynności, które wchodziły w zakres wykonywanych przez niego obowiązków zawierały się w powierzonym mu stanowisku pracy.

Sąd Okręgowy w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy M. C. (1) jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2017, poz. 1383 ze zm.) mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura, taka przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Według art. 32 ust. 2 cytowanego artykułu za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 cytowanej normy prawnej stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury M. C. (1) musiał spełnić łącznie następujące przesłanki: osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny; nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego; na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

Dokonując oceny, czy pracę wykonywaną przez wnioskodawcę należy zakwalifikować jako pracę w szczególnych warunkach należy podkreślić, że wnioskodawca występując do organu rentowego o przyznanie świadczenia, przedłożył świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Organ wskazywał jednak, iż zawierało ono braki formalne.

Taka sytuacja nie może jednak dyskwalifikować możliwości ubiegania się wnioskodawcy o przedmiotowe świadczenie. Podnieść należy, iż świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest ani organem państwowym, ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowe zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2004 roku, III UK 31/04, OSNP 2005/1/13).

Sąd, w przeciwieństwie do organu rentowego, nie jest związany określonymi środkami dowodowymi, gdyż zgodnie z treścią art. 473 k.p.c. w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Oznacza to, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane. W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 roku, (I UK 179/06, LEX nr 342283) wskazano, że w postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza, że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi, że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza, że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi.

Stosownie do utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, wykonywanie pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2009 roku, I PK 194/08, Lex nr 528152, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNP 2002/11/272). W wyroku z dnia 22 kwietnia 2009 roku, II UK 333/08, LEX nr 1001310 Sąd Najwyższy wskazał, iż w spornych przypadkach, uwzględnienie okresów wykonywania pracy szkodliwej lub uciążliwej wymaganej do przyznania emerytury w niższym wieku emerytalnym, następuje po ustaleniu rzeczywistego zakresu obowiązków oraz wykonywania bezpośrednio i stale szkodliwego zatrudnienia, tyle że ocena prawna tych ustaleń powinna być racjonalna, bez stosowania "aptekarskiej" miary lub "stopera w rękę". Co więcej, dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 czerwca 2010 roku, II UK 21/10, Lex nr 619638).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że w czasie zatrudnienia w Zakładach (...) w L. wnioskodawca jako elektryk i elektromonter zakładowy zajmował na utrzymaniem ruchu elektrycznego na hali wtryskarek i pras, co wiązało się z konserwacją i naprawą urządzeń elektrycznych będących w ruchu. Jako elektromonter- brygadzysta wnioskodawca rozdzielał pracę pomiędzy pracowników zajmujących się utrzymaniem ruchu, jednocześnie pracował razem z podległymi mu pracownikami, weryfikował prawidłowość wykonywania ich pracy.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało tym samym, iż w okresie od 28 listopada 1974 roku do 31 grudnia 1991 roku w łącznym wymiarze 17 lat, 1 miesiąca i 4 dni wnioskodawca wykonywał prace wymienione w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w dziale XIV, „Prace różne” pod poz. 25

„Bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano – montażowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie”.

Prace te zostały również wykazane w zarządzeniu Numer 3 Ministerstwa Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 roku w sprawie stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez to ministerstwo, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, lub szczególnym charakterze (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego nr 1-3 z 29 czerwca 1985 roku) stosowanym tu pomocniczo.

We wskazanym rozporządzeniu w wykazie A, w dziale XIV „Prace różne”, pod pozycją 24 wymienione zostały również prace polegające na „kontrolu międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozoru inżyniersko-technicznym na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie”. Wnioskodawca w trakcie zatrudnienia jako brygadzysta stale i w pełnym nadzorował prace pracowników wykonujących prace przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i cieplnych.

Świadkowie oraz wnioskodawca wskazywali w tym zakresie, iż wnioskodawca jako brygadzysta nie miał uprawnień organizacyjnych i personalnych tj. nie zatrudniał i nie zwalniał pracowników, nie prowadził również w związku z tymi czynnościami odpowiedniej dokumentacji. Sprawował nadzór nad pracownikami wykonującymi jako podstawowe prace wymienione w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, w dziale II.

Sąd Okręgowy uwzględnił również wnioskodawcy do stażu pracy w szczególnych warunkach okres odbywania zasadniczej służby wojskowej. Wskazać należy w tej kwestii na ugruntowane stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone między innymi w wyrokach: z dnia 6 kwietnia 2006 roku (III UK 5/06, OSNP 2007, Nr 7-8, poz. 108), z dnia 9 marca 2010 roku (I UK 333/09, LEX 585739), z dnia 7 grudnia 2010 roku (I UK 203/10, LEX 786370) i z dnia 25 lutego 2010 roku (II UK 215/09, OSNP 2011, Nr 15-16, poz. 219). Z orzeczeń tych jednoznacznie wynika, że okres zasadniczej służby wojskowej podlega zaliczeniu do okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach jeśli przed i po odbyciu zasadniczej służby wojskowej wykonywana jest praca tego rodzaju, a pracownik w ustawowym terminie (najpóźniej w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z zasadniczej służby wojskowej) zgłosi swój powrót do tego zatrudnienia. W przypadku odwołującego, okres służby od 27 października 1975 roku do 13 kwietnia 1976 roku podlegał zatem uwzględnieniu jako okres pracy w szczególnych warunkach, bowiem wnioskodawca zarówno przed służbą, jak i po powrocie do zakładu, pracę tego rodzaju wykonywał.

Reasumując, należało uznać, że M. C. (1) spełnił przesłanki z art. 184 ustawy o rentach i emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, to jest:

- 1) ukończył 60 lat w dniu (...)
- 2) udowodnił 25 lat zatrudnienia, w tym ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze,
- 3) złożył w dniu 6 marca 2017 roku wniosek o wykreślenie z rejestru członków otwartych funduszy emerytalnych i przekazanie do budżetu państwa środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym.

W myśl postanowień art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Natomiast zgodnie z art. 129 ust. 1 tej ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Z uwagi na treść cytowanych powyżej przepisów, prawo do emerytury przysługuje wnioskodawcy od dnia 6 marca 2017 roku, to jest daty złożenia wniosku o ustalenie prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Orzeczenie o zwrocie kosztów procesu uzasadnia przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c., a ich wysokość w kwocie 180 złotych ustalono na podstawie § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804 ze zm. w wersji obowiązującej na dzień złożenia odwołania).

Z tych względów i na podstawie powołanych przepisów oraz na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.